

Arrest

nr. 236 211 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf (PV nr. KO.55.FC.000844/2020). Op 17 januari 2020 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 30 januari 2020 wordt de bestreden beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 10 februari 2020 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. Op 4 maart 2020 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de DAC SPC op 17.01.2020 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Haddada

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van (datum) gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 dagen in België te verblijven, hij kan dit gegeven echter niet staven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1380 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen In België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het loutere gegeven dat betrokkene verklaart in België te willen blijven en inwoont bij zijn oom en tante geeft hem niet het recht legaal in België te verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M., SCHENDING VAN SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1/ VAN DE VREEMDEMLINGENWET, SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 en 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTGBINSEL VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE. SCHENDING VAN HET FAIR-PLAY BEGINSEL, SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht

Artikel 8. 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven. Zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. Art. 47/1. Van de vreemdelingenwet bepaalt [1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2. 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/2. Van de vreemdelingenwet bepaalt " [1 Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.] " Art. 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt : (...)

"Art. 74/13. Van de vreemdelingenwet bepaalt [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993. 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389. 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623. dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987. Senaat. (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70. en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN

MENSEL, .A., *De uitdrukkelijke motiveringsplicht. De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht*, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloeit is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is Dat het de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (Rvst., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292)

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat de bestreden beslissing kennelijk niet gemotiveerd is zowel op inhoudelijk als formeel vlak.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., *Administratief Recht*, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS. nr 20.602, 30 september 1980. R.W.. 1981 82. 36. met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS. nr 21.037. 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St.. VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328. dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984. R.W., 1984 85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 .43)

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfde tijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Het fair-playbeginsel van behoorlijk bestuur houdt ondermeer in dat het handelen van de overheid eer niet mag op gericht zijn om andermans rechten te beperken door een te vlug of voorbarig handelen.

De discretionaire bevoegdheid van de overheid wordt begrensd door het beginsel van behoorlijk bestuur het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

Dat de betreden beslissing voorhoudt : (...)

Verzoekende partij heeft uitgedrukt te willen samenleven met oom en tante, EU-onderdanen van Spaanse Nationaliteit wonende in België en het was duidelijk dat men een formele procedure met dit oogmerk zou opstarten. .Dat verzoekende partij ten laste was in de zin van artikel 47/1/2° van de vreemdelingenwet., De toegang tot het grondgebied aan een familielid van een EU-burger kan niet worden geweigerd op grond van een inreisverbod aangezien slechts een reden van openbare orde, hetzij een werkelijke, actuele en genoegzame ernstige bedreiging vormen van een fundamenteel belang van de samenleving, afbreuk kan doen aan zijn recht op vrij verkeer (Hof van Justitie. 31 januari 2006. nr.C-50303, Commissie v. Spanje).“ Ter zake is het zo dat er nog geen enkel bevel tot het verlaten van het grondgebied al niet werd nageleefd voordat het inreisverbod werd opgelegd. De normale praktijk lijkt te zijn dat men eerst een bevel tot het grondgebied krijgt waarvan men de kans krijgt dit al dan niet na te leven, desnoods na zich enige dagen beraden te hebben. Tekenend is dat in casu het feit dat betrokkene gesteld heeft slechts sinds kort in België te zijn niet kan weerlegd worden door enig vorig bevel tot het verlaten van het grondgebied; normaalgezien worden inreisverboden uitgevaardigd voor wie een dergelijk bevel meermaals negeert. Naar aanleiding van het eerste bevel werd luidens de beslissing blijkbaar geen enkele termijn van vertrek toegestaan. Dit had dan ongetwijfeld te maken met de zeer overtuigde verwachting van de verzoekende partij te kunnen gebruik maken van de regeling vervat in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing leest men trouwens dat hij zich wilde vestigen bij diens oom en tante (zie RVV. 14 maart 2013 nr. 98.799; RVV. 25 januari 2013, nr. 95.888). Zo het samenleven met oom en tante, welke EU-burgers met Spaanse nationaliteit zijn, de grondslag vormt voor diens verblijf in België kan niet worden ingezien waarom juist zou worden ondergedoken, te meer daar het het eerste bevel tot verlaten van het grondgebied betreft. In ieder geval

volgt het inreisverbod zeer kort op een eerste beslissing waarbij de illegaliteit van de verzoekende partij blijkt.. Het opleggen van een inreisverbod met het oog op het verhinderen van een dergelijke aanvraag gaat uiteraard in tegen artikel 8 van het E.V.R.M en is niet compatibel met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet; subsidiair is een periode van twee jaar daar waar geen enkele minimumtermijn voorzien is of daar waar het niet onmogelijk is een voorwaardelijke termijn op te leggen niet proportioneel en inhoudelijk niet gemotiveerd. Dit geldt uiteraard ook als het de overheid toch niet kan ontgaan zijn wat de bedoeling van de verzoekende partij was. Dat nog geen formele procedure kon worden opgestart heeft ondermeer te maken met het feit dat blijkbaar een aantal documenten ontbraken en niet stante pede een afspraak met de stadsdiensten kon worden gemaakt via diens tante. Uit de bewoordingen van de beslissing kan tussen de lijnen eerder gelezen worden dat het bedoeling zou kunnen zijn dat de verzoekende partij niet tot een formele verzoek zou kunnen komen. De bestreden beslissing kan niet berusten op enige reden van openbare orde, of een werkelijke, actuele en genoegzame ernstige bedreiging vormen van een fundamenteel belang van de samenleving Het lijkt erop dat wie wenst gebruik te maken van diens rechten daarin gefnuikt wordt door een inreisverbod, In die zin is de bestreden beslissing in strijd met de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel t en het fair-play beginsel. Het is uiteraard kennelijk onredelijk een motief zoals de migratiecontrole in te roepen als er slechts blijkbaar één bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt ingeroepen, te meer Dat een inreisverbod dat stante pede volgt op een eerste vast stelling van illegaliteit is niet alléén disproportioneel en in strijd met het inhoudelijke motiveringsvereiste, zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel t en het fair-play beginsel, maar schendt ook artikel 8 van het E.V.R.M.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet nadat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit voorgaande bepaling blijkt niet dat er pas een inreisverbod kan worden opgelegd indien er voorafgaandelijk geen gevolg is gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat op 17 januari 2020 het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen waarbij aan verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Voornoemde bijlage 13septies steunt op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat er een risico op onderduiken bestaat, in toepassing van de in de wet voorziene criteria. In de bestreden beslissing wordt, verwijzend naar het gegeven dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, ook gewezen op het risico op onderduiken. Dienaangaande wordt toegelicht dat verzoeker niet kan staven dat hij, op het moment dat hij werd aangetroffen, slechts vier dagen in België zou verblijven. Omwille daarvan werd vastgesteld dat verzoeker zich niet heeft aangemeld en niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar wordt gegeven:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het loutere gegeven dat betrokkene verklaart in België te willen blijven en inwoont bij zijn oom en tante geeft hem niet het recht legaal in België te verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de verklaringen die verzoeker aflegde vooraleer deze werd genomen.

Waar hij betoogt dat hij bij zijn oom en tante wil verblijven en dat hij van plan was om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, dient opgemerkt dat dergelijke aanvraag niet blijkt uit het administratief dossier. Bovendien geeft de intentie om dergelijke aanvraag in te dienen geen recht op verblijf. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij louter op grond van de bewering dat hij een Spaanse oom en tante heeft een recht op verblijf kan doen gelden. Een verblijfsrecht kan pas worden toegekend in die hoedanigheid, na het indienen van een formele aanvraag en na onderzoek van de ontvankelijkheids- en grondvoorwaarden. Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het gezinsleven tussen meerderjarige familieleden wordt immers niet vermoed. Een bijkomende band van afhankelijkheid wordt op geen enkele wijze aangetoond.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan dat er elementen voorhanden zouden zijn die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van twee jaar. Hij toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bijlage 13sexies.

Een schending van artikel 8 EVRM, van de artikelen 47/1, 62, 74/11, 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het fair-play beginsel en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In geval verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging zou hebben ingediend wijst de Raad op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt; *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC